

Capitolul 3

Capitolul al treilea arată sfârșitul batjocoritorilor și introducerea zilei veșniciei.

1. Aducerea aminte de Scripturi: versetele 1-2

Apostolul a amintit deja de plecarea lui (2 Petru 1.14). Pentru ultima dată, cu un sentiment de gingășie, el poartă grijă de aceia, pe care de mai multe ori îi numește „preaiubiți” (versetele 1,8,14,17), ca un păstor pentru oile lui. El apelează la caracterul lor spiritual, care a fost păstrat în curăție (1 Petru 1.22) și prin aceasta era capabil să prețuiască Cuvântul lui Dumnezeu. Acești credincioși au fost mai întâi instruiți ca iudei în scrierile profetice ale Vechiului Testament (versetul 2). La aceasta s-a adăugat acum învățătura creștină, potrivit „poruncii Domnului și Mântuitorului, prin apostolii voștri”. Această învățătură are pentru noi aceeași valabilitate ca și pentru primii creștini. Cuvântul lui Dumnezeu era complet începând din timpul acela; Adunării nu i s-a dat nici o poruncă și nici o descoperire nouă. Petru nu vorbește despre faptul, că ar mai veni și un alt cuvânt.

2. Batjocoritorii din ultimele zile: versetele 3-6

Numai ținerea cu tărie la Cuvântul lui Dumnezeu ne poate păzi de rătăcirea celor nelegiuți (versetul 17; 2 Petru 2) și de batjocura lingușitoare a celor necredincioși (2 Petru 3).

Petru ne relatează **intențiile** acestor batjocoritori, Iuda ne descrie **umblarea lor** (Iuda 18,19), Pavel ne descrie **caracterul lor** (2 Timotei 3.1-5). Aceste descrieri profetice inspiră groază și ne fac să înțelegem judecata care va veni peste capul lor (versetul 7).

Pe parcursul secolelor nu au lipsit oamenii care batjocoresc Cuvântul lui Dumnezeu. În privința așteptării lui Israel, urmașii lui Esau batjocoresc: „Santinelă, cât mai este din noapte?” (Isaia 21.11,12). Dimineța va veni pentru cei credincioși; cei necredincioși vor rămâne pentru totdeauna în noapte. Ei sunt deja în întuneric și umblă „potrivit propriilor lor pofte” (versetul 3). „Noaptea este mult înaintată” (Romani 13.12); raționalismul modern, care respinge orice revelație divină, a învăluit creștinătatea cu un voal de nepătruns. Materialismul și stricăciunea comportării morale, care îl însoțește, au înlocuit total credința printr-o religie formalistă.

„Unde este promisiunea venirii Lui” (versetul 4), spun batjocoritorii. Alături de alte făgăduințe prețioase (2 Petru 1.4), promisiunea venirii Sale constituie baza învățăturii apostolice (2 Petru 1.16). Ea este „fericita speranță” a credincioșilor (Tit 2.13), dar creștinătatea în ansamblul ei pierde interesul cu privire la ea, și batjocoritorii o îndepărtează din gândurile lor. Aceștia trăiesc pentru ziua de azi: „Să mâncăm și să bem” (1 Corinteni 15.32). Cu privire la ziua de mâine ei spun: „Ziua de mâine va fi ca aceasta, ba încă și mai mult” (Isaia 56.12). Ei refuză să privească viitorul conform revelației Scripturii, deoarece nu

Capitolul 3

vor să știe ce a avut loc în trecut. Generațiile anterioare au dispărut, spun ei, și nimic nu s-a schimbat în derularea evenimentelor, nimic nu s-a mișcat prin cimitire (versetul 4); lumea a rămas așa cum a fost la început. Deci cu toate acestea ei recunosc, că creația avea un „început”, un punct de plecare – dar care? Ei nu știu nimic despre aceasta, dar ei resping puterea creatoare a Cuvântului lui Dumnezeu (versetul 5). Pentru ei descrierea din cartea Geneza (Geneza 1.9,10), la care amintește apostolul (versetul 5), nu are nici un sens. Potopul (versetul 6) este în ochii lor numai o legendă. Ei vor vedea în curând rezultatul păcătoșeniei lor nebune și a comportării lor provocatoare față de Creator. Acela, prin care și pentru care au fost create toate lucrurile și prin care ele există (Coloseni 1.16,17), va lăsa aceste creaturi păcătoase să apară înaintea Lui, ca să fie judecate (versetul 7). Să luăm seama, ca noi niciodată să nu ne așezăm pe scaunul batjocoritorilor (Psalm 1.1)!

3. Ziua Domnului: versetele 7 și 10

Domnul va veni mai întâi, ca să răpească în cer pe toți credincioșii din toate timpurile. După aceea El va reveni cu ei toți, ca să domnească în glorie. Ziua Domnului (versetul 10) va începe în momentul acela; ea va fi introdusă prin judecăți de război precum și prin judecăți împotriva tuturor împotrivorilor (Matei 25.11-46; 2 Tesaloniceni 1.7-10; Apocalipsa 19.11-21). Apoi Domnul va ridica Împărăția de o mie de ani a dreptății și păcii; fiecare creatură se va arunca înaintea Lui. Tot ce este cu privire la această zi (cu excepția sfârșitului ei) este prezentat deja detaliat în Vechiul Testament, pe care îl posedau iudeii. De aceea necredincioșii nu batjocoresc cu privire la această zi, ci cu privire la făgăduința venirii Sale. Apostolul le răspunde, prin aceea că le face cunoscut judecata, care va avea loc la începutul și la sfârșitul acelei zile (versetul 10).

Apostolul vorbește cu următoarele cuvinte despre începutul acestei zile: „Dar ziua Domnului va veni ca un hoț” (versetul 10). Isus Hristos va revela lumii întregi gloria Sa – spre groaza acelor care sunt „ai nopții” (Evrei 9.28; 1 Tesaloniceni 5.1-5; Apocalipsa 3.3), dar spre bucuria acelor care Îl așteaptă. Spre sfârșitul zilei Domnului și al domniei Sale va avea loc o ultimă judecată asupra oamenilor care vor trăi pe pământ. Ea va lovi pe aceia care sub instigarea diavolului, care în această perioadă va fi dezlegat, se vor împotrivi lui Hristos (Apocalipsa 20.7-10). Cerurile și pământul vor fi păstrate pentru această judecată definitivă, „ținute pentru o zi a judecății și a pieirii oamenilor neevlavioși” (versetul 7). Domnul va pune capăt oamenilor răi de pe pământ. Gloria Sa se va desfășura în har, dar și în dreptate și judecată în lumea aceasta, unde El a fost disprețuit și răstignit. Atunci Creatorul va putea face lucrările mâinilor Sale ca pe un veșmânt, pentru care nu mai este nici o utilizare (Evrei 1.10-12), și toate vor fi transformate.

Pământul în starea actuală nu este veșnic; batjocoritorii gândesc că materia este veșnică. Pentru credincioși Cuvântul este veșnic (1 Petru 1.25), și acest Cuvânt va sta la sfârșit (versetul 7). Așa cum lumea a fost scoasă din nimic (Evrei 11.3), tot așa „elementele, arzând cu căldură, vor fi descompuse” (versetul 10).

Dumnezeu a făgăduit, că lumea nu va mai fi nimicită prin potop (Geneza 9.11; Isaia 54.9), dar El a spus lui Noe: „în toate zilele pământului” (Geneza 8.22). Deci întreaga creație materială

Capitolul 3

„arzând, va fi descompusă” deodată la porunca Domnului atotputernic. Toate lucrările oamenilor, din care și-au scos gloria lor proprie, „vor arde”; ele vor face loc la ceea ce este de la Dumnezeu; creația veșnică (versetul 13). În acest capitol apostolul nu se referă la Împărăția de o mie de ani, ci în același verset (versetul 10) trece de la timpul introducerii ei la sfârșitul ei. Ziua Domnului se va termina cu judecata asupra necredincioșilor, care vor învia pentru moartea veșnică (1 Corinteni 15.24; Apocalipsa 20.11-15). Apoi va începe ziua lui Dumnezeu (versetul 12).

4. Îndelunga-răbdare a Domnului: versetele 8 și 9

Petru îndeamnă pe „preaiubiții” lui, care au de suferit într-o astfel de lume, la îndelungă-răbdare. Domnul este îndelung-răbdător; El măsoară timpul nu așa cum îl măsurăm noi (versetul 8). „Promisiunea venirii Sale” (versetele 4,9) a fost reînnoită la înălțarea Sa în glorie. Începând de atunci se continuă ziua mântuirii (versetul 15; 2 Corinteni 6.2); noi ne aflăm încă în acest timp de har, în care Dumnezeu dragostei oferă tuturor harul Său. Dorința Lui este ca toți oamenii să fie mântuiți – iudeii (versetul 9) și națiunile (1 Timotei 2.4; Romani 1.16; Ezechiel 18.23; 33.11). Am venit noi toți „la pocăință” (versetul 9)?

Dumnezeu poruncește acum oamenilor să se pocăiască (Faptele Apostolilor 17.30). Toți Îl aveau „pe Dumnezeu în cunoștință” (Romani 1.28), chiar dacă ar fi fost numai prin mărturia creației sau a conștiinței lor (Romani 1.20)! Revenirea Domnului va marca pentru toți oamenii sfârșitul timpului harului. Apostolul confirmă aceasta și arată că Domnul va avea răbdare până la acest sfârșit, dar nu mai mult. Mulți își pun întrebarea despre sfârșitul lumii și trăiesc degajați, gândind că lucrurile vor rămâne mult timp neschimbate (versetul 4); ei vor pieri, spune apostolul. Credinciosul ar putea obosi, când vede nedreptatea crescând. El dorește cu ardoare să vadă că Domnul pune capăt acestei stări de lucruri (versetul 9). Fie ca el să se gândească la sufletele pierdute, pe care Dumnezeu încă vrea să le salveze, și fie ca el să le îndrume spre calea mântuirii!

5. Ziua lui Dumnezeu: versetele 11-13

Aceasta este ziua veșnică, în care va avea loc împlinirea desăvârșită a tot ceea ce Dumnezeu Și-a propus în planul Său de har și glorie. Dumnezeu va fi totul în toți (1 Corinteni 15.28). Gloria Lui nu va mai fi profanată prin activitățile fatale ale ființelor cerești sau pământești; omul nu va mai avea nimic de spus. Apostolul revine la faptul că creația actuală va fi descompusă. Ea a fost murdărită prin păcat pe parcursul miilor de ani. Ea trebuie să dispară, ca să facă loc unui domeniu în care păcatul niciodată nu va pătrunde și unde totul va corespunde sfințeniei lui Dumnezeu. Deci cu privire la ziua lui Dumnezeu va avea loc evenimentul, că cerurile și pământul de acum vor arde complet.

Însă în timp ce apostolul anunță acest eveniment îngrozitor, el exersează și conștiințele noastre. Credinciosul fidel știe cum arată starea morală a lumii. În toate lucrurile el se comportă ca unul care aparține deja acestei creații, care nu va trece. El revelează deja însușirile morale ale zilei sfinte a lui Dumnezeu. În prima epistolă credinciosul este îndemnat să fie sfânt în toată purtarea lui și să privească harul care va fi adus la revelarea lui Isus

Capitolul 3

Hristos (1 Petru 1.13,15). Aici cel credincios trăiește în teamă de Dumnezeu și se comportă demn în despărțirea de rău, deoarece lumea aceasta va dispărea în curând (1 Corinteni 7.29-31; Efeseni 2.3; 4.17-19).

Noi așteptăm o zi mai bună, ziua lui Dumnezeu. Noi trebuie să grăbim venirea ei, prin aceea că slujim cu râvnă și hărnicie – fiind deplin conștienți și în Duhul că această zi s-a apropiat. Noi nu ne îndreptăm inimile spre lucrurile care ne înconjoară, căci noi aplicăm deja judecata definitivă asupra lor: ele vor fi descompuse într-o clipă. Este într-adevăr așa, că noi ne punem viața sub privirea lui Dumnezeu? El știe, dacă facem așa. Oamenii pot privi cu uimire, dacă noi suntem fideli. Desigur acesta este răspunsul cel mai bun care se poate da batjocoritorilor din ultimele zile.

6. Noua creație: versetul 13

Dumnezeu nu a creat lumile cu scopul ca să le distrugă, ci din pricina gloriei Fiului Său. Aceasta va străluci în orice caz, când Fiul lui Dumnezeu va moșteni toate minunile creației noi. Însă păcatul și moartea au intrat în lume prin vina omului. Dumnezeu a știut aceasta mai dinainte, din care cauză El a planificat din veșnicie ceva mai bun, care niciodată nu va fi stricat. În creația lui Dumnezeu, care va exista pentru totdeauna, toate lucrurile din toate domeniile vor fi înnoite (2 Corinteni 5.17). Ele sunt desăvârșite, deoarece ele toate sunt de la El. Ele își au originea în Hristos și în desăvârșirea Lui (Apocalipsa 3.14); El este și țelul lor final (Apocalipsa 21.5,6).

Crearea cerurilor noi și a pământului nou era una din făgăduințele lui Dumnezeu, pe care El le-a dat poporului Său. Realizarea lor va marca terminarea lucrării divine; Dumnezeu va putea spune: „S-a făcut”. Într-un anumit sens Dumnezeu va crea o ordine morală nouă sub domnia lui Hristos (Isaia 65.17; 66.22)¹. Conform profeției lui Hagai (Hagai 2.6), la instaurarea acestei domnii, pământul și cerul vor fi clătinate și răul va fi alungat. Păcatul nu va mai stăpâni, și pământul va fi curățit. Satan, înșelătorul oamenilor și domnul răului, va fi legat. Însă în epistola către Evrei Duhul Sfânt prezintă cuvântul profetului într-un sens mult mai larg și ne conduce la lucrurile neschimbătoare, la starea *veșnică* (Evrei 12.26,27).

Dreptatea lui Dumnezeu va caracteriza această creație nouă, căci păcatul nu va mai fi, la fel cum nici moartea nu va mai fi, care este plata păcatului. În timpul actual este disprețuită dreptatea lui Dumnezeu, și credinciosul fidel suferă din cauza aceasta (1 Petru 3.14). Curând această dreptate se va desfășura în judecată, când va veni Hristos ca să judece pământul (Faptele Apostolilor 17.31). Atunci pământul va fi caracterizat de domnia Lui (Isaia 32.1); răul va fi înăbușit și pacea va fi restabilită. Însă dreptatea lui Dumnezeu va putea locui numai în cerurile noi și pe pământul nou, care vor înlocui creația actuală. Acolo nu va fi nici păcat nici rău, nici rătăcire nici minciună. Totul este de la Dumnezeu, de la Dumnezeul drept și sfânt, dar și Dumnezeu-Mântuitorul.

---

¹ Revelația Vechiului Testament nu vorbește mai mult decât despre domnia lui Hristos.

7. Îndemnuri apostolice: versetele 14-16

Credinciosul fidel se află deci în așteptarea sfințitoare a acestei stări de desăvârșire (Evrei 11.40). El dorește să fie găsit fără vină înaintea lui Dumnezeu. Noi suntem deja sfinți și fără pată înaintea Lui în Hristos (Efeseni 1.4; Coloseni 1.22), dar umblarea noastră trebuie să corespundă acestei poziții (versetul 14; Filipeni 2.15). Această curăție în umblarea noastră poate fi realizată numai în relații de pace cu mediul înconjurător, în principal cu frații noștri de credință, așa cum apostolul dă de înțeles. Avem noi o conștiință bună în privința aceasta? Să ne gândim la ziua în care noi toți, copiii lui Dumnezeu, vom fi arătați „înaintea gloriei Sale fără vină, cu mare bucurie” (Iuda 24). Să trăim deja astăzi în Duhul această zi!

Apostolul amintește încă o dată de faptul că „îndelunga-răbdare a Domnului nostru [înseamnă] mântuire” (versetele 9,15). Fiecare zi de har este o zi a mântuirii pentru multe suflete – așa trebuie s-o considerăm noi. Epistola către Evrei vorbește credincioșilor iudei despre „o mântuire așa de mare” (Evrei 2.3) și îi îndeamnă la răbdare. În toate epistolele sale apostolul Pavel vestește Evanghelia mântuirii, care înainte de toate este Evanghelia harului lui Dumnezeu (Efeseni 1.13; Faptele Apostolilor 20.24).

Să remarcăm forma plină de dragoste cu care Petru vorbește despre Pavel! El nu-i ia în nume de rău mustrarea care i-a făcut-o în Antiohia (Galateni 2.11), ci îl numește „preaiubitul nostru frate” (versetul 15). El recunoaște în scrierile lui înțelepciunea lui Dumnezeu, care i-a fost dată, și inspirația epistolelor sale, pe care el le așează pe treapta „celorlalte Scripturi”. Dumnezeu a considerat că este bine, să ne confirme prin pana unui alt apostol, că scrierile lui Pavel conținute în canonul Bibliei reprezintă o parte componentă esențială a Cuvântului lui Dumnezeu viu și care rămâne.

Desigur în aceste scrieri sunt lucruri greu de înțeles, spune Petru. Dar Duhul lui Dumnezeu luminează duhul omului care se așează în lumina Sa (1 Corinteni 2.9-16). În această atitudine a duhului omul temător de Dumnezeu crede acest Cuvânt și îl transpune în practică. Toți cei care Îl citesc, dar nu intenționează să se supună Lui, rămân „neștiutori”. Ei suferesc Scriptura, în timp ce pretind că o interpretează. Ei vor fi nimiciți prin Cuvânt (versetul 16; Ioan 12.48; Apocalipsa 19.13).

8. Încheiere: versetele 17,18

În această a doua epistolă apostolul Petru dă „mai înainte” o descriere profetică a necredinței și stricăciunii din ultimele zile ale creștinismului. Cel credincios scapă de această stricăciune printr-o viață de credință, de temere de Dumnezeu, de îndelungă-răbdare și dragoste. Însă el trebuie să fie permanent veghetor și să se împotrivescă, ca să nu se lase abătut „de rătăcirea celor nelegiuți”, deci prin înșelătoria oamenilor fără credință și Lege. El nu se lasă intimidat nici de batjocura adeptilor materialismului ai unei religii bazată pe forme. Evlavia celor credincioși se opune păcătoșeniei acelor oameni (versetul 7). El se hrănește din Isus Hristos, pe care el L-a cunoscut în harul Său (versetul 18). Această cunoaștere îl întărește și îl stimulează în creșterea lui spirituală (1 Petru 2.2). Ea îl apără de rătăcirii și întinări (2 Petru 1.2,3,8; 2.20). Harul Domnului este ultimul cuvânt-cheie al apostolului. El este suficient

Capitolul 3

pentru credincios în împrejurările actuale pline de încercări (2 Corinteni 12.9,10); el va lumina până în toată veșnicia în glorie (versetul 18).